

Hồi 89

Ngũ Bí Tình Yêu Nan Giải

A

ã Quân Vũ nghĩ đến câu chuyện khi nãy khiến chàng lúng túng, mở miệng ra khó nói, nên chỉ đáp:

- Tôi... tôi...

Lam Tiểu Điệp ra vẻ thông cảm, mỉm cười:

- Thôi đừng nói nữa, huynh cứ an tâm. Tôi và Đại tỷ tỷ hứa sẽ không làm cho huynh bực bội thêm đâu. Chúng ta hãy mau đi về ăn cơm.

Mã Quân Vũ dùng dằng, ý không muốn đi, nhưng chàng sợ có thể sanh chuyện lời thôi, bèn nhoẻn một nụ cười đau khổ rồi đứng dậy miễn cưỡng cất bước.

Ba người vừa đi đến cửa Thiên Cơ Thạch Phủ thì Phan Tú Vỹ vội mở cửa bước ra nghênh tiếp, đoạn Bạch Vân Phi dắt Lam Tiểu Điệp chạy thẳng vào phòng nàng.

Lam Tiểu Điệp ngó theo Mã Quân Vũ vừa cười, vừa nói:

- Hồi nãy muội nói chơi đó thôi! Huynh đừng giận muội nhé!

Mã Quân Vũ cảm thấy tâm tình của Lam Tiểu Điệp lúc bấy giờ hình như đổi khác. Tuy thế, chàng nghĩ đến hành động của nàng bỗng sắc mặt đổi khác, tâm thần kinh sợ.

Chàng gượng gạo đáp:

- Tôi đâu dám giận ai!

Trông thấy nét mặt Mã Quân Vũ buồn dười dươi, Lam Tiểu Điệp cười mơn trớn:

- Thôi mà! Nói dối với muội hả? Nói chơi mà cứ giận hoài... Thôi đừng buồn nữa, để muội đi làm hai món đồ cho huynh ăn.

Nói xong, nàng vụt biến vào trong thạch thất mất dạng.

Bạch Vân Phi thấy Lam Tiểu Điệp biến mau lẹ quá, liền cau mày nói với Mã Quân Vũ:

- Lam muội lại dễ trò biến hóa rồi. Vũ huynh đã thấy chưa?

Mã Quân Vũ hoài nghi nói:

- Đúng rồi! Hôm nay Lam cô nương khác thường quá. Tôi thấy nàng biến đổi cũng hơi rờn rợn.

Bạch Vân Phi xuống giọng than rằng:

- Hành động của Lam muội thật khó biết. Tôi khuyên Vũ huynh phải thận trọng, ôn hòa một chút.

Mã Quân Vũ kinh hãi:

- Ôi! Tôi phải làm sao bây giờ? Xin cam thất lễ.

Bạch Vân Phi cười sắc súa:

- Làm gì mà quýnh lên thế? Tôi biết trong thâm tâm Vũ huynh như thế nào rồi, nhưng tôi khuyên Vũ huynh cần phải có quan niệm đúng hơn.

Mã Quân Vũ cúi đầu thưa:

- Tỷ tỷ có lòng tốt đối với tôi, song tôi cảm thấy tôi hối hận vô cùng. Biết bao giờ tôi mới báo đáp được tấm lòng tốt ấy... Thế mà lúc này tôi đã...

Nói đến đây, Mã Quân Vũ như nghèn nghẹn.

Bạch Vân Phi cười:

- Vũ huynh cảm thấy hối hận về việc trên lưng hạc lúc này phải không?

Mã Quân Vũ gật đầu đáp:

- Tôi xin cam thất lễ. Xin tỷ vui lòng nghĩ lại cho vì lúc này trên lưng hạc, tôi khiếp sợ quá, tựa hồ sống trong cơn mộng ảo. Bởi thế tôi đã va chạm đến thể xác của tỷ trong sự vô tình của tôi. Nhưng đầu sao tôi cũng bị lương tâm cắn rứt.

Bạch Vân Phi nghiêm giọng nói:

- Việc nhỏ mọn này, tôi chưa hề nghĩ tới và cũng không coi đó là hệ trọng. Vì theo đạo đức con gái ngày xưa yếu mềm, không bước khỏi phòng khuê. Còn trái lại trong đời này, và hơn thế nữa đối với những cô gái nghĩa hiệp như chúng tôi, thì việc đụng chạm thể xác trong sự vô tư có nghĩa lý gì mà Vũ huynh hòng ngại.

Mã Quân Vũ nghe xong bỗng giật mình, nghĩ rằng:

“Chẳng lẽ người như thế kia mà có một mối tình siêu thoát vậy sao?”

Rồi chàng nói:

- Tỷ tỷ có thể tha thứ cho tôi sao?

Bạch Vân Phi mỉm cười đáp:

- Có việc gì để gọi rằng phải tha thứ? Tôi coi việc ấy không thành vấn đề.

Mã Quân Vũ cúi đầu lắng thính không biết nói gì cho hợp tình hợp nghĩa.

Bạch Vân Phi nhìn Mã Quân Vũ một lúc, hai má nàng bỗng ửng lên và tự nghĩ:

“Ta sẽ không bao giờ để cho tình cảm ngự trị lý trí của ta. Ta sẽ đối xử với Vũ huynh bằng tình bạn không hơn không kém.”

Bỗng nàng mỉm cười nói:

- Mã Quân Vũ! Huynh làm gì mà ra vẻ suy tư nghĩ ngợi như thế, huynh không tin tôi sao?

Mã Quân Vũ hỏi lại:

- Tỷ tỷ thật tình với tôi chứ?

Bạch Vân Phi đáp:

- Vâng, tôi thì bao giờ cũng thật tình, chẳng những với huynh mà với tất cả mọi người!

Lam Tiểu Điệp bỗng xuất hiện sau lưng chàng và nói lớn:

- Mã tướng công! Đại tỷ tỷ đối với huynh thật thà ngay thẳng như thế, huynh lại không hiểu sao?

Mã Quân Vũ quay lại nhìn Lam Tiểu Điệp. Giọng nói lạnh lạnh ấy làm chàng rung mình và nhất là nhìn thấy nụ cười khanh khách của Lam Tiểu Điệp. Quả là nụ cười “thiên chơn vô tà”.

Mã Quân Vũ thấy mình như cô đơn tẻ lạnh. Bỗng hình ảnh Lý Thanh Loan hiện lên trong tâm trí chàng. Chàng tự cảm thấy hối hận vì đã làm cho Lý Thanh Loan tức giận bỏ đi.

Mã Quân Vũ ngửa mặt lên trời lộ vẻ than thân trách phận, rồi thở dài buồn thảm.

Lam Tiểu Điệp đứng trước thái độ chàng khiến nàng cũng buồn theo. Nụ cười hồn nhiên của nàng đã biến theo mây gió. Nàng nhìn chăm chăm vào mặt Mã Quân Vũ lộ vẻ khó chịu.

Lúc bấy giờ, cả ba người đều lặng thinh không ai buồn nói với ai một tiếng. Không khí trong phòng trở nên nặng nề khó tả.

Bất giác chàng nhớ tới Tô Phi Phụng. Chàng lại càng đau đớn như bức xé tâm can và lạnh buốt cả người. Sự đau đớn đến tột cùng ấy khiến chàng gần như mất trí, liền đứng dậy giơ tay mặt lên vận chưởng và toan đập đầu mình tự vận.

Đứng trước hành động liều lĩnh của Mã Quân Vũ, Bạch Vân Phi cùng Lam Tiểu Điệp đều giật mình la thất thanh và lướt tới can thiệp. Lam Tiểu Điệp lấy tay búng nhẹ một cái, tức thì một luồng kinh phong thổi tới đánh vào bàn tay mặt của Mã Quân Vũ, làm cho cánh tay chàng bị tê liệt không thể đập xuống được.

Bạch Vân Phi thấy thế biết Lam Tiểu Điệp đã dùng cái thủ pháp điểm huyết cao nhất để chặn đứng hành động quần trí của chàng thì yên tâm, và nhìn chàng với đôi mắt thương hại, nàng nói:

- Vũ huynh ơi! Tôi thiết tưởng trên cõi đời này chỉ có những kẻ hèn yếu mới đi tìm cái chết một cách vô lý như vậy. Chớ như Vũ huynh là phận mày râu, nợ trần chưa trả sạch, duyên kiếp còn dài, dầu cho muốn trốn tránh nhiệm vụ cũng không được nào. Vũ huynh thấy lời tôi nói là đúng không?

Mã Quân Vũ nghe mấy lời khuyên của Bạch Vân Phi, chàng hổ thẹn vì chàng cảm thấy mình hèn nhát, nghị lực không bằng kẻ quần thoa nhi nữ, chàng nói:

- Đại tỷ tỷ đối với tôi tốt quá...

Chàng còn muốn nói gì nữa, nhưng lại thôi đi, tiếp theo đó là giọng cười khanh khách của Lam Tiểu Điệp, nàng nói bô bô:

- Mã tướng công ơi, Đại tỷ tỷ đối xử với huynh tốt như vậy, huynh không biết sao? Huynh phải vui sống và yêu đời lên để cùng chung sống với chúng tôi trong Thiên Cơ Thạch Phủ này, luyện tập võ công ghi trên Qui Nguyên Mật Tập kia, rồi sang năm chúng ta sẽ thi tài trong đại hội tại tổng cuộc của Thiên Long Bang.

Nói xong, Lam Tiểu Điệp chỉ tay nhẹ xuống cánh tay Mã Quân Vũ để mở huyết đạo cho chúng ta. Bỗng nhiên cánh tay chàng không còn tê liệt nữa.

Trong khi ba người đang ở trong Thiên Cơ Thạch Phủ thì bỗng ngoài kia có tiếng thét liên hồi, vang trời dậy đất và tiếp theo là tiếng gió thổi ồ ồ như cuồng phong bão táp. Ba người cả kinh lắng tai nghe và nghĩ rằng:

“Chắc có người nào đến núi Quát Thương tìm cuốn Kỳ Thư nữa rồi.”

Đoạn Mã Quân Vũ và Bạch Vân Phi nhảy vọt ra ngoài động. Lam Tiểu Điệp nhảy theo sau, nhưng vì thân pháp của nàng kỳ diệu nên chỉ chớp mắt đã thấy nàng vượt khỏi hai người. Đàng xa kia đã có Tam Thủ La Sát Phàn Tú Vỹ đang phi thân như bay.

Trông thấy ba người, Phàn Tú Vỹ cả kêu:

- Có cường địch xuất hiện nơi đây. Ta hãy mau mau xuống tuyệt cốc để tìm hẩn.

Lam Tiểu Điệp sợ Phàn Tú Vỹ xuống một mình có thể mang lụy, nên gọi lớn:

- Hãy đợi cho tôi theo với.

Dứt lời, kẻ trước người sau, Phàn Tú Vỹ và Lam Tiểu Điệp đã lao mình xuống tuyệt cốc mất dạng.

Bạch Vân Phi còn chờ Mã Quân Vũ nên chậm bước hơn. Nàng quay lại nhìn Mã Quân Vũ thấy trình độ khinh công còn kém cỏi không thể theo kịp, nàng dừng bước và nắm tay Mã Quân Vũ nói:

- Vũ huynh bám vào cánh tay tôi để theo cho kịp.

Mã Quân Vũ còn dự dự, Bạch Vân Phi lại giục:

- Mau lên! Không theo kịp bây giờ!

Mã Quân Vũ nói:

- Chậm chút có sao đâu?

Bạch Vân Phi nói:

- Không thể được!

Mã Quân Vũ vặn hỏi:

- Tại sao thế?

Bạch Vân Phi đáp nóng nảy nói:

- Rủi gặp địch thủ lợi hại, tiếp ứng không kịp thì sao?

Mã Quân Vũ đành bám vào cánh tay thon thon của Bạch Vân Phi. Làn da mát rượi truyền vào người chàng, khiến chàng có cảm giác miên man say đắm. Mái tóc của Bạch Vân Phi phất phơ theo làn gió tấp vào má chàng. Chàng ngửi thấy một mùi thơm huyền diệu.

Lúc bấy giờ Mã Quân Vũ như mê một tinh thần, hai tay chàng bám chặt.

Bạch Vân Phi mang chàng bay vun vút như gió và lao mình xuống tuyệt cốc.

Ở đây đã diễn ra một trận tranh hùng ác liệt giữa Phàn Tú Vũ và hai vị Chưởng Môn nhân. Người thứ nhất là Hạ Vân Phong, dùng cây trường kiếm chém kêu chan chất. Người kia là Đỗ Duy Sinh, dùng cây kiếm trúc vô cùng lợi hại. Phàn Tú Vũ tay đeo găng da nai, nắm chặt độc sa. Nàng lách mình qua lại tránh né hai lần gươm nguy hiểm, cặp mắt đăm đăm nhìn đối phương, chờ cơ hội thuận tiện ném độc sa để hạ địch thủ. Đã mấy lần nàng toan ném, song không thể ném được vì mãi tránh né hai đường kiếm nguy hiểm, không thể buông tay.

Trong giây phút nguy hiểm này, Phàn Tú Vũ đã toát mồ hôi. Bỗng đằng sau nàng, có tiếng Lam Tiểu Diệp hét lớn:

- Hai tên mót sách! Dừng tay lại ngay! Mang danh hai vị Chưởng Môn mà đánh với một cô gái không xấu biết hổ sao?

Hai người đang đánh với Phàn Tú Vũ bỗng nghe tiếng hét quay lại thấy một người con gái mắt phượng mày ngài, mặc áo trắng tinh đang phi thân như gió xông vào trợ chiến cùng Phàn Tú Vũ. Lam Tiểu Diệp lướt ra sau, với tay đánh mỗi người hai bạt tai rướm máu.

Hai người bèn buông Phàn Tú Vũ quay lại đánh cùng Lam Tiểu Diệp với vẻ mặt nộ khí xung thiên. Bị hai bạt tay đau quá, hai người nẩy quyết chí báo thù, bèn đem môn tuyệt học bình sanh ra, mây khói cuốn tròn như núi. Đồng thời phóng ra Kiếm Quang Điện Ảnh, bốn luồng hào quang chiếu sáng một vùng. Hai lưỡi gươm được phóng ra theo gió múa tung bao vây Lam Tiểu Diệp vào giữa.

Lam Tiểu Diệp y mình có tuyệt thế võ công đâu có sợ kiếm Quang Điện Ảnh của đối phương. Nàng vận khí công đánh ra hai chưởng, sức mạnh vô song, khiến hai võ lâm hạng nhứt cao thủ kia phải khiếp vía. Hai người biết sức mình không đỡ nổi chưởng nầy nên lui ra mười bước.

Lam Tiểu Diệp lướt tới, hét:

- Nếu hai người không dừng tay đừng trách ta đánh tiếp.

Hạ Vân Phong và Đỗ Duy Sinh nghe nói cả giận nghĩ rằng:

“Ta là một đại cao thủ, nếu bị nhục trước một yêu nữ này thì từ nay ai còn coi ta ra gì nữa?”

Nghĩ như thế song vẫn còn thủ thế chưa dám tấn công.

Tam Thủ La Sát Phàn Tú Vũ thấy thời cơ thuận tiện, toan ném Thất Bộ Đoạt Hồn Sa để hạ thủ đối phương. Lam Tiểu Diệp thấy thế liền nhảy tới nắm tay Phàn Tú Vũ cản lại, nói:

- Phàn cô nương! Chớ ra tay độc thủ. Hãy tha cho chúng một phen.

Phàn Tú Vỹ bèn bỏ độc sa vào bọc.

Hạ Vân Phong quay lại nói với Đỗ Duy Sinh:

- Đỗ huynh! Chẳng lẽ chúng ta đành lui khỏi Thương Sơn này sao?

Bát Cảnh Thần Ôn Đỗ Duy Sinh đôi mày cau lại, nghiêng răng đáp:

- Đại trượng phu thà chết không chịu nhục. Nếu không tìm được cuốn Kỳ Thư kia và báo thù hai bạt tai đó thì ta quyết liều một mất một còn nơi Quát Thương Sơn này.

Lam Tiểu Điệp thấy Đỗ Duy Sinh còn cứng đầu chưa chịu nhin, liền cười dài và toan nói. Bồng Bạch Vân Phi đã nhảy vào giữa, lớn tiếng nói:

- Kìa hai vị Chưởng Môn! Ta khuyên quý vị nên thoát khỏi Quát Thương Sơn này. Nếu không, ta thật phải chịu lỗi. Chừng đó hai vị ăn năn cũng đã muộn.

Hạ Vân Phong và Đỗ Duy Sinh thấy Bạch Vân Phi vào can thiệp thì cả kinh, thầm nghĩ rằng:

“Chỉ một mình Lam Tiểu Điệp mà ta ứng phó còn chưa nổi. Bây giờ lại thêm Bạch Vân Phi nữa thì làm sao thắng nổi? Nên quay lưng bỏ đi cho xong!”

Nhưng hai người lại nghĩ đến danh dự của Chưởng Môn thì quyết không thể cúi đầu chịu nhục.

Hai người bèn quay lại lấy hơi nín thở định thần, bốn mắt đăm đăm nhìn đối phương toan ra chưởng.

Bạch Vân Phi bước tới cười rằng:

- Hai vị Chưởng Môn nhân quay đi rồi còn trở lại không biết vì ý gì?

Bị hỏi một cách đột ngột, hai người không biết trả lời làm sao, bảo đánh thì không dám, nhưng rút lui thì xấu hổ.

Đỗ Duy Sinh bèn cười dài nói:

- Bạch cô nương, chúng tôi thiết tưởng Quát Thương Sơn này không phải của riêng của quý cô nương vì vậy chúng tôi có quyền đến. Huống chi hiện nay các võ lâm cao thủ đang tụ tập nơi đây với mục đích tìm cho được quyển Kỳ Thư. Hai cô nương liệu có đủ sức cự đương với trăm nghìn võ lâm cao thủ hay không?

Bạch Vân Phi cười nhạt đáp:

- Nói đúng lắm! Võ lâm cao thủ của các đại môn phái chưa chắc chúng tôi cự nổi, song đối với hai người thì chúng tôi có thể ứng phó được.

Hạ Vân Phong và Đỗ Duy Sinh biết Bạch Vân Phi móc họng mình, nhưng trước thế yếu đành cắn răng giữ vẻ ôn tồn.

Đỗ Duy Sinh cười ha hả, nói:

- Bạch cô nương! Cô nương nghĩ sai ý chúng tôi rồi. Nay chúng tôi đến đây không phải tìm cuốn Kỳ Thư kia để chiếm đoạt đâu, mà là giúp hai cô tìm lại, vì nó có ảnh hưởng tai hại đối với Thiên Long Bang.

Lam Tiểu Diệp, một cô gái sơn lâm được nuôi dưỡng từ bé đến lớn ở Bách Hoa cốc, chưa từng tiếp xúc với giang hồ nhân sĩ nên nghe lời nói của Đỗ Duy Sinh nàng có thiện cảm ngay, nàng hỏi:

- Đỗ lão tiên bối, lời của ngài có nghĩa gì?

Đỗ Duy Sinh cười đáp:

- Ý của chúng tôi là quyết không để ba cuốn Qui Nguyên Mật Tập rơi vào tay người trong Thiên Long Bang để có thể gây hậu quả khốc liệt. Thành thử chúng tôi đến đây giúp hai cô một tay. Cô nương đã hiểu lòng chúng tôi chưa?

Lam Tiểu Diệp gật đầu sắp nói thì Bạch Vân Phi đã ngắt lời:

- Diệp muội! Đừng vội tin! Ta không thể tin được hai người lại có lòng tốt như vậy.

Đỗ Duy Sinh thấy Bạch Vân Phi nghi ngờ và ranh mãnh quá, bèn nổi giận quát lớn:

- Nếu cô nương không tin thì muốn gì?

Bạch Vân Phi khinh khỉnh cười không đáp.

Tam Thủ La Sát Phàn Tú Vỹ không còn nhịn nổi, bèn thò tay vào bọc hốt Thất Bộ Đoạt Hồn Sa, lấy đà toan ném tới.

Thấy thế Lam Tiểu Diệp nhảy lên cản lại, nói:

- Tôi thấy chưa đáng giết, mà nếu muốn giết cần gì đến độc sa. Tôi chỉ dùng vài chưởng cũng đủ trị hấn rồi.

Hạ Vân Phong và Đỗ Duy Sinh nghĩ đến hai bạt tay khi nãy thì cả giận nhưng khi thấy Lam Tiểu Diệp không cho ném Thất Bộ Đoạt Hồn Sa thì mừng rỡ. Tuy thế, hai người vẫn dự định không muốn rời khỏi Quát Thương Sơn vì còn đặt nhiều hy vọng là tìm được tuyệt trần Kỳ Thư.

Lâu nay Hạ Vân Phong và Đỗ Duy Sinh cũng đã nghe danh các hiệp nữ này, nên trước khi đến Quát Thương Sơn, hai lão này đã đến Thiên Cơ Thạch Phủ để dò la hành động. Chẳng ngờ bị lộ tung tích nên bị Tam Thủ La Sát Phàn Tú Vỹ đuổi theo.

Thật là một việc rủi ro vậy.

Lam Tiểu Diệp nhìn đăm đăm hai người và nói:

- Vừa rồi tôi không cho Tam Thủ La Sát Phàn Tú Vỹ ném độc sa tức là tôi có thiện cảm với hai người lắm đấy. Vậy hãy mau mau ra khỏi Quát Thương Sơn này và từ nay đừng có cao vọng đi tìm Qui Nguyên Mật Tập nữa.

Hai người này biết thế mình không thể cự đương nhưng còn muốn dùng dần chưa đi để may ra có võ lâm cao thủ khác đến hiệp lực đối phó với nàng, bèn cười ha hả, nói:

- Được! Chúng tôi đi, nhưng quý cô nương còn phải coi chừng. Chúng tôi sớm muộn gì cũng sẽ trở lại.

Nói xong, hai người nhảy lên, chớp mắt đã lù ra khỏi bốn năm trượng.

Lam Tiểu Diệp, Bạch Vân Phi, Mã Quân Vũ và Phàn Tú Vy đều quay về Thiên Cơ Thạch Phủ.

Về đến hang đá, Lam Tiểu Diệp vội đi vào bếp tiếp tục sửa soạn mấy món ăn để thết đãi Mã Quân Vũ.

Lúc này chỉ còn Mã Quân Vũ cùng Bạch Vân Phi ngồi đối diện nói chuyện với nhau.

Chàng nghĩ đến mối tình cao thượng không chút bợn nhơ của Bạch Vân Phi đối với chàng, khiến chàng lâng lâng tắc dạ.

Đã bao lần chàng được Bạch Vân Phi cứu thoát và cũng biết bao lần tâm tư chàng bị kích động. Nhưng đứng trước cử chỉ đoan trang của Bạch Vân Phi, Mã Quân Vũ buông tiếng thở dài.

Bạch Vân Phi hỏi:

- Mã huynh nghĩ gì mà ngây người ra thế?

Mã Quân Vũ buồn buồn đáp:

- Tôi nghĩ đến tỷ tỷ.

Bạch Vân Phi hỏi:

- Nghĩ đến tôi?

Mã Quân Vũ đáp:

- Vâng! Tất cả những việc tỷ làm khiến tôi cảm phục quá...

Bạch Vân Phi chum chim cười và nói:

- Việc tôi thấy cần phải làm thì nhất quyết làm, dù khó khăn đến đâu tôi cũng làm. Chẳng những đối với Vũ huynh mà thôi, với người khác tôi cũng thế. Tuy nhiên Diệp muội thì khác. Nàng không thể làm được những việc tôi làm, vì từ bé đến lớn sống trong rừng núi âm u, ngoài Thúy bảo mẫu và bốn cô tỷ nữ ra thì không còn tiếp xúc với ai nữa cả. Mới gặp qua thì thấy nàng và Loan muội hình như có nhiều chỗ giống nhau, nhưng xét kỹ thì tánh tình hai người rất cách biệt. Loan muội thì rất hiền hậu, dễ chịu và nhất là nàng sẵn sàng yêu Vũ huynh, chỉ cần Vũ huynh đoái tưởng tới nàng là có thể nàng lại hạnh phúc tràn trề.

Mã Quân Vũ thở dài, nói:

- Nếu nàng có lòng tốt như vậy thật, tôi không xứng đáng với nàng.

Bạch Vân Phi nói:

- Theo tôi thấy hành động của Vũ huynh có nhiều chỗ không đáng, nhưng cũng không trách được.

Mã Quân Vũ nói:

- Đại tỷ tỷ thấy có điều gì không đúng xin dạy bảo cho.

Bạch Vân Phi nói:

- Đã nhiều lần tôi khuyên Vũ huynh phải đề phòng Tô Hùng vì tánh tình hắn độc hiểm, thế mà Vũ huynh lại không tin tôi, cứ thân thiện với hắn mãi nên phải mang họa.

Mã Quân Vũ nói:

- Sự thật, trước ngày hắn ăn cắp cuốn Kỳ Thư, tôi chưa thấy dấu hiệu gì tỏ ra hắn xấu cả.

Bạch Vân Phi nghiêm giọng nói:

- Chính tôi biết trước, vì tí nữa là hắn phá tan cuộc đời trinh bạch của Loan muội rồi.

Mã Quân Vũ biến sắc:

- Thật thế sao?

Bạch Vân Phi cười:

- Làm gì mà sảng lên thế? Nhưng có sao đâu. Bây giờ Loan muội vẫn trinh bạch kia mà? Tánh tình nàng quá hiền hậu như thế thì phải có Trời Phật chở che chứ làm gì phải đến nỗi nào.

Bạch Vân Phi lại nói tiếp:

- Khi Tô Hùng gặp tôi, hắn bị tôi dùng Bế Mạch thủ pháp đánh thương ở nội thể kinh mạch. Môn thủ pháp này rất ác độc, tôi tin rằng hắn phải chết. Ngờ đâu hắn gượng lại được và định thần đánh lại tôi. Võ công của hắn cũng khá tinh thông. Nếu vết thương kia không làm cho hắn chết đi thì nhờ cuốn Kỳ Thư ấy sau này hắn sẽ trở nên võ lâm cao thủ ngay.

Nói đến đây, Bạch Vân Phi cúi đầu suy nghĩ.

Mã Quân Vũ hỏi:

- Sao? Hắn bị tỷ tỷ đánh rớt xuống tuyệt cốc à?Ồ! Thế thì làm gì có thể sống nổi!

Bạch Vân Phi lắc đầu:

- Cũng có thể sống, vì sau khi bị thương đầu gối, tôi quyết bồi thêm một chưởng nữa để kết liễu đời hắn, thì hắn chỉ còn có thể nhảy xuống tuyệt cốc mà thôi. Nếu hắn là kẻ có võ công cao cường thì có thể vận khí giữ lại tốc độ rơi của hắn và cũng có thể hắn bầu được một đá trên vách hang. Hắn có thể sẽ không chết.

Mã Quân Vũ hỏi:

- Nếu không chết sao có đồng máu người?

Bạch Vân Phi suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Tôi có đủ thì giờ để tìm ra sự sống chết của hắn, nhưng ngặt một nỗi...

Mã Quân Vũ cắt ngang hỏi:

- Vì sao thế, tỷ tỷ?

Bạch Vân Phi đáp:

- Nếu tôi rời Vũ huynh thì Vũ huynh không tránh khỏi sự nguy hiểm khốc liệt do bàn tay của Diệp muội gây ra.

Mã Quân Vũ nghe nói cả kinh, hồi hộp hỏi:

- Vậy tử tử muốn tôi cần phải làm sao bây giờ? Võ công của Lam Tiểu Diệp thì ai bì kịp? Tôi xét ra chỉ có lời khuyên của tử tử thì nàng mới nghe, nếu không...

Bạch Vân Phi ngắt lời:

- Đúng thế! Nàng chỉ chịu nghe lời tôi thôi, song đối với nàng không thể việc gì cũng có thể khuyên được, duy chỉ có ái tình thì mới có thể làm cho nàng nhượng bước.

Mã Quân Vũ hỏi:

- Tử tử nói thế nghĩa là gì, tôi không hiểu?

Bạch Vân Phi nói:

- Người thông minh chừng nào thì khó khuyên chừng nấy. Đối với Loan muội thì khi bị tình nhân ruồng bỏ, nàng chỉ buồn rầu không khi nào có ý oán trách tình nhân. Còn Diệp muội lại trái hẳn. Nàng có thể đã yêu Vũ huynh, nếu vừa ý, nàng sẽ hiền lành, song nghịch ý thì nàng sẽ độc ác vô song. Hơn nữa, trong mấy bữa nay tôi trông nàng biến hóa mau lẹ, tôi ngại lắm.

Mã Quân Vũ ra vẻ lo lắng, nói:

- Vậy tôi phải mau mau rời khỏi nơi đây để nàng khỏi thấy mặt tôi nữa có hay hơn không?

Bạch Vân Phi cười đáp:

- Chân trời góc bể làm trai đi đâu chẳng được. Nhưng nếu nàng muốn tìm thì Vũ huynh ở đâu nàng tìm lại không ra.

Mã Quân Vũ cau mày:

- Tử tử nói như thế chắc tôi không đường nào thoát được chăng? Tôi nghĩ rằng tôi vẫn còn cách để nàng không làm gì được tôi.

Bạch Vân Phi suy nghĩ rồi hỏi:

- Còn cách gì Vũ huynh nói cho tôi nghe thử.

Mã Quân Vũ đáp:

- Nếu nàng thấy yêu tôi thì tôi chết phúc là hết chuyện.

Bạch Vân Phi cười dài:

- Hay lắm! Thật là diệu kế. Vũ huynh nghĩ cả ngày, cách này hay cách khác cũng không bằng cửa tử. Thật tôi phục sát đất.

Mã Quân Vũ gỡ đầu bức tóc, nói:

- Tôi lo lắng không an mà tử tử còn chế nhạo tôi sao?

Bạch Vân Phi với vẻ mặt lạnh lùng đáp:

- Phận mày râu, đại trượng phu thế kia mà mở miệng ra là đòi chết, không sợ xấu hổ với tiền nhân sao?

Lời phỉ báng quá nặng của Bạch Vân Phi đã chạm lòng tự ái của chàng, nên sắc mặt chàng bỗng đỏ gay.

Mã Quân Vũ ngồi lặng thinh không buồn mở miệng.

Bạch Vân Phi thấy mình đã lỡ lời, làm cho chàng xúc động, liền dơ tay kéo nhẹ Mã Quân Vũ xuống bên nàng, vừa cười vừa nói:

- Vũ huynh ơi! Huynh tưởng chết là hết chuyện sao? Huynh biết huynh chết đi là để lại sự đau khổ cho bao người không? Loan muội sẽ đau khổ đến tột cùng. Tô Phi Phụng sẽ buồn phiền không ít. Vậy tôi khuyên Vũ huynh từ nay phải làm thế nào đền đáp lại tình thương của họ. Tôi sẽ đem hết năng lực giúp đỡ Vũ huynh từ nay phải làm thế nào đền đáp lại tình thương của họ.

Mã Quân Vũ nhìn Bạch Vân Phi bằng đôi mắt van lơn:

- Tỷ tỷ! Tỷ...

Bạch Vân Phi cười:

- Tôi là người chớ đâu phải cỏ cây mà có thể lãnh đạm trước hoàn cảnh của Vũ huynh. Tôi sẽ giúp Vũ huynh trở thành một đại võ học tôn sư. Làm thế nào cho trong võ lâm ai ai cũng kích phục thì việc gì cũng sẽ giải quyết xong. Nhưng trước khi hành động Vũ huynh phải hứa với tôi một điều.

Mã Quân Vũ vội hỏi:

- Điều kiện gì?

Bạch Vân Phi đáp:

- Chỉ một điều thôi, nghĩa là Vũ huynh phải tuyệt đối nghe lời tôi.

Mã Quân Vũ cười nói:

- Tỷ tỷ đã thương tôi, mà tôi lại không nghe lời tỷ tỷ sao?

--- oOo ---